

לכבי העורך,

ראשית ברצוני לברכך על הרמה התורנית והנושאים המעניינים והאקטואליים שאתה מצליח להביא לדיון.

נדמה לי שהמטרה העיקרית של עיתון חשוב זה היא להוות מכשיר להצגת בעיות רפואיות הלכתיות ע"י רופאים יראי שמים לחכמי הדור והצעות לפתרון אותן בעיות.

ככירורג בבי"ח סורוקה בב"ש, מציק לי לאחרונה הנושא של קבורת „איבר מן החי“ ואפרט יותר: כמעט בכל ניתוח כירורגי מוציאים רקמות ולעיתים אף איברים מהגוף החי כמו קיבה, מעיים, גפיים, שד, טחול, כבד, ריאה וכו'. מה דין קבורתם וכיצד, והאם יש בהם משום גיוול ובזיון והלנת קבורה וכן האם יש להתאמץ לשמור למשל רגל שנכרתה אצל חולה זקן בקירור או לקברה במקום ידוע שאם ח"ו ימות אותו חולה ניתן יהיה ע"י החברה קדישא לחברם לקבר אחד ומהו הנסיון באותה בעיה בבתי חולים אחרים כגון: בשע"צ.

לאחרונה הגיע לידי הקונטרס שהוצאתם על נושא ברית מילה שהוא נאה ותכליתי. תמהתי מאוד לקרוא שם את דבריו של המוהל הידוע ר' יוסף ויסברג במקרה של היפוספדיאס שהציע לדבריו לאחר התייעצות עם גדולים לחתוך חלק קטן של הערלה ולבצע חיתוך אורכי כך שניתן לעשות פריעה ולא נראה לי שניתן לברך על המילה כשנשארת ערלה כדין ציצין המעכבין שזקוקים למילה בברכה. ויש לציין שבמקומינו לאחר שהתייעצנו עם מרא דאתרא נוהגים אנו לבצע ברית רק לאחר סיום הניתוחים הפלסטיים וזאת מכמה טעמים:

א. אין הפרעה מצד חיתוך הערלה לתיקון הפלסטי של השופכה.

ב. לאחר סיום הניתוחים אם נשארת מעט ערלה עושים ברית ממש ואם לאו נוהגים כבתינוק שנולד נימול ומקזים דם. לאחרונה בצענו זאת בילדים בגילים 5—10 בהרדמה מקומית ובוהירות הראויה לאחר התיקון הפלסטי. מתוך כבוד רב לחכמים שצוטטו בקונטרס בשאלה זו, אשמח מאוד אם תביא לדיון נקודה זו שנראית לי חשובה ושכיחה.

ד"ר שלמה וולפיש

ה ע ר ת ה ע ו ר ך :

ביחס לשאלת קבורת איבר מן החי ודין הנאה ממנו — דן בזה בשו"ת ציץ אליעזר, ח"י סי' כ"ה, פ"ח ומסקנתו שמצד הדין אין מצוות קבורה עליו ואין בו איסור הנאה, אמנם מצד המנהג וכדי למנוע מכשול של טומאת כהנים יש לקבור את האיבר מן החי וכמובן אסור לנהוג בו בזיון.